

A bátor nyul

Egy nagy erdőben, még pedig annak is kellős közepén élt a vadász. Rajta kívül más emberi lény még csak meg sem fordult az erdőben. Mindenféle vad tanyázott ebben az erdőben, volt ott farkas, medve, vaddisznó, őz, nyul, sas, vércse és sok másféle állat. Ezek az állatok egymással nem voltak valami barátságos viszonyban, mert például a vaddisznó, ha meglátta az őzet, megtámadta s ha elcsípte, irgalmatlanul megette. De legnagyobb ellenségének mégis valamennyi a vadászt tartotta. Ez csak természetes, mert a vadász mindennap vállára vette a puskáját, elindult az erdőbe és amelyik vadat megpillantotta, azt lelőtte. Egyiket táplálékul használta, például az őzet, a másikat meg, például a farkast, talán azért, mert az is az őzet pusztította s így versenytársa volt a vadásznak. A sast lehet hogy csak úgy kedvtelésből lőtte le a vadász, próbálgatva, hogy eltalálja-e, amikor az sebes röpüléssel a levegőt hasítja.

Az állatok azonban elhatározták, hogy egymásközt fegyverszünetet kötnek, gyűlést tartanak s azon valami közös tervet eszelnek ki, amellyel a kegyetlen vadász ellen védekezzenek.

Alighogy tanácskozni kezdtek a gyűlésen, mindjárt rájöttek, hogy a védekezésnek csupán egy módja van: a támadás. Meg kell támadniuk a vadászt s valamilyen módon megsemmisíteniök. Eddig mindig úgy cselekedtek, hogyha látták a vadászt, futni kezdtek s vagy sikerült elillanniuk, vagy mégis utolérte őket a golyó s akit utolért, az legtöbbször holtan terült el a fűvön.

A vadász megtámadására természetesen a legerősebb és a legbátrabb állatok vállalkoztak. A medve, a vaddisznó és a farkas, még pedig mindegyik fajtából három-három, mert ezekből a nagy ragadozókból összesen kilenc élt az erdőben. A kilenc fenevad csoportba állt és elhelyezkedett a vadász háza tájékán. Amikor korán reggel a vadász puskájával a vállán gyanutlanul elindult, egyszerre nekitámadtak. De rettentő csalódás érte őket. A vadász villámgyorsan lekapta puskáját és lőtt — és csak most derült ki, hogy ismétlő fegyvere van, amelyikkel egymásután lehetett lőhetett. Mikor négy-öt támadó részint holtan, részint sebesülten elterült, a többiek — szégyen ide, szégyen oda —, megfutamodtak.

Újra összeültek tehát az állatok és tanácskoztak. A harc nem segít, valami ravaszsághoz kell folyamodni. De nem tudtak semmi okosat kisütni. Még a rókának se jutott semmi jó ötlet az eszébe. Teljesen lemondtak már a sikerről, amivel a vadásztól megmenekülhetnének s már éppen lehorgasztott fővel szét akartak menni, — amikor hirtelen előlépett egy nyul s kijelentette, hogy ő egymaga elintézi a kegyetlen vadászt. Lett erre nagy csodálkozás, némelyek nevettek, mások meg akarták verni a nyulat, hogy miért tartja őket bolondnak, sőt az egyik farkas rögtön meg akarta enni. De a nyul erősködött, hogy csak bízzák rá a dolgot.

— Hát mit akarsz tenni? — kérdezték egyszerre többen.

— Majd meglátjátok — felelte a nyul nyugodtan és többet nem mondott.

Az állatok zavarban voltak. Furesa, hogy a gyáva nyul vállalkozik éppen erre a nehéz feladatra.

Másnap az állatok, kíváncsiságtól hajtva, a vadász háza közelében gyülekeztek s ott jól elrejtőzve várták, hogy tanui legyenek a nyul vállalkozásának. A nyul is meglapult egy utmenti bokorban.

Amikor a vadász puskájával a vállán kilépett a házból s a keskeny uton elindult, a nyul néhány ugrással az út közepén termett s ott nyugodtan megállt. A vadász lekapta puskáját, állához emelte, hogy célba vegye a nyulat. A nyul erre, csodák csodája! — leült, szemben a vadással, úgyhogy a törzse függőlegesen helyezkedett el, a jobb első lábát fölemelte, s azzal fenyegette meg a vadászt, mintha azt mondaná:

— Nana, te haszontalan! Vigyázz magadra!

— A vadász szemé tágra nyílt, az álla leesett a csodálkozástól. Ilyet még soha sem látott. Puskáját leeresztette. Az arcán torz vonások jelentek meg, mintha nevetni akarna. De a torzvonások megmerevedtek, mert a vadászt rémület fogta el a kísérteties látványra.

A nyul erre még vakmerőbb lett s elindult a vadász felé, folytonosan mereven szembe nézve vele. A vadász eleinte önkénytelenül hátrálni kezdett, majd amikor a nyul szaporább ugrásokkal közeledett feléje, rémülten felkiáltott, s puskáját eldobva, futva menekült a ház felé. Az ajtót magára zárta s aznap ki sem mert többé lépni a házból.

Másnap az állatok nem látták a vadászt. Sem harmadnap, sem azután többé. A vadász éjnek idején elhagyta az erdőt, elköltözött is meretlen helyre.

Nagy Lajos.

Fürjecske

Kedvelem a fecskét csicsergő szaváért.

Kedvelem a darut magis járásáért.

Kedvelem a sólypát egyszerűségéért.

A kócsagot büszke, uri mivoltáért.

Kedvelem a rigót via rikkánásáért.

Minden magyar madár egyformán szép nekem.

Mélázó kakukot szívesen hallgatok.

S mégis a fürjcskét legjobban kedvelem...

Megdobban a szivem, hogyha estelenként

Fel-felhangzik édes, hangos pity-palattya —

Kedves fürge jószág — nem vágyik el innen —

Erdőnek, mezőnek áldott kis parasztja...

Nem is tudom, hogy lett ilyen jó pajtásom, —

Tán azért, hogy együtt bujkáljuk a zöldet, —

Vagy talán azért, hogy egyformán szeretjük

Ezt a buzatermő, drága magyar földet...

Vályi Nagy Géza.